

РЕШЕНИЕ

№ 1629

гр. София, 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Камелия Серафимова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Калин Куманов

при участието на секретаря Милена Чунчева и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11553** по описа за **2021** година докладвано от съдия Камелия Серафимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

1

4

Настоящото касационно производство е по реда на чл.208 и сл.АПК, във връзка с чл.63 ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Национална агенция по приходите- [населено място] срещу Решение №20198277/14.10.2021 година, постановено по н.а.х.д.№ 538/2021 година по описа на СРС,106 състав отменящо Наказателно постановление №26-Н-173/20.11.2020 година на Изпълнителен директор на НАП- [населено място], с което последният на основание чл.104,ал.3 от Закона за хазарта за извършено нарушение на нормата на чл.30,ал.6 от Закона за хазарта на „ Ню [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 51 175,75 лева.

В касационната жалба се навеждат доводи за неправилност на обжалваното съдебно решение. Твърди се, че неправилно СРС е приел, че е допуснато съществено процесуално нарушение при издаване на наказателното постановление, в посока ангажиране отговорността на ЮЛ. Твърди се още, че нарушенията са доказани по несъмнен начин и се иска отмяна на решението и потвърждаване на Наказателното постановление.

В съдебно заседание, касаторът– НАП- [населено място] редовно и своевременно призован, се представлява от юриконсулт В., редовно упълномощен, който поддържа жалбата на заявените основания и моли да бъде уважена. Заявява претенция за присъждане на юриконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на адвокат К., като моли да бъде редуцирано по реда на чл.78,ла.5 от ГПК.

Ответникът по касация- [фирма] в несъстоятелност редовно и своевременно призован, се представлява от адвокат К., редовно упълномощен, който оспорва жалбата като неоснователна и моли да бъде отхвърлена. Заявява претенция за присъждане на адвокатско възнаграждение.

Представителят на СГП-прокурор К. изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град,след като прецени събраните по делото доказателства,ведно с доводите и изразените становища на страните,прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима,подадена в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата е неоснователна. Съображенията за това са следните:

От доказателствата по делото е установено, че ответникът по касация е имал Удостоверение за лиценз № 000030-1086/27.01.2017 година за организиране на моментна лотарийна игра „Национална лотария“ с двадесет и три броя разновидности.

Със Заповед № П-127/06.03.2020 година на Председателя на ДКХ въз основа на Докладна записка № 189/10.02.2020 година и Доклад с изх. № ДИД2-СФ-6/28.01.2020 година за извършена финансова инспекция на ДКХ от Агенция за държавна финансова инспекция /АДФИ/ е възложено извършването на проверка, а на 18.03.2020 година е извършена такава по документи на ответника по касация относно формирането на дължимите държавни такси от процесната хазартна игра. В хода на проверката е установено, че на 14.01.2020 година организаторът на моментна лотарийна игра „Национална лотария“-, [фирма]/ в несъстоятелност е подал в законоустановения срок Декларация по чл. 30, ал. 6 /в ред. на ДВ бр. 1 от 03.01.2014 г., в сила от 01.01.2014 г./ във вр. с ал. 3 ЗХ за месец декември 2019 година, с която е декларирал и внесъл държавна такса в размер на 20 на сто върху общия размер на декларираните комисионни, вместо по 15 на сто върху общия размер на направените залози за всяка игра, което е довело до определяне на таксата с 51 175,75 лева в по-малък размер от дължимата. Въз основа на резултатите от проверката срещу ответника по касация е съставен АУАН № 062/24.06.2020 година за това, че на 14.01.2020 година е подал в ДКХ Декларация, в която не е посочил в част IV, графи 2 и 3 данни за стойността на получените залози в лева и за размера на дължимата държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на получените залози, а неправилно е подал в графи 4 и 5 данни за стойността на получени такси и комисионни и размер на дължимата държавна такса, представляваща 20 на сто върху стойността им, довело до определяне на таксата с 51 175,75 лева в по-малък размер от дължимата. Въз основа на него, срещу ответника по касация е издадено Наказателно постановление от 20.11.2020 година за деклариране на неверни данни в подадената Декларация по чл.30,ал.6 от ЗХ, довели до неправилно определяне размера на следващата се държавна такса, като вместо

определената от нормата на чл.30,ал.3 от Закона за хазарта държавна такса за поддържане на лиценз в размер на 15 на сто от направените залози, нарушителят е определил държавна такса в размер на 20 на сто от получените такси и комисионни, предвидени за хазартни игри и е наложена имуществена санкция в размер на 51 175,75 лева за извършено нарушение на нормата на чл. 30, ал. 6 /в ред. на ДВ бр. 1 от 03.01.2014 г., в сила от 01.01.2014 г./ във вр. с ал. 3 ЗХ.

Настоящият съдебен състав намира, че е налице противоречие между описанието на нарушението в АУАН и в НП. Така в АУАН е посочено, че ответникът по касация не е посочил данни за стойността на получените залози в лева и за размера на дължимата държавна такса в размер на 15 на сто върху стойността на получените залози в лева, а в НП- че е декларирало неверни данни в подадената декларация по чл.30,ал.6 от ЗХ. Двете нарушения- непосочване на данни и деклариране на неверни данни не са тъждествени и не се припокриват, непосочването на данни е нарушение,осъществено чрез бездействие, а деклариране на неверни данни е нарушение, осъществено чрез действие. Това несъответствие между описанието на нарушението в АУАН и в НП е съществено процесуално нарушение, довело до ограничаване правото на защита на наказаното лице и го е поставило в невъзможност да разбере в какво се изразява нарушението. Противоречието между описанието на нарушението в АУАН и в НП винаги е от категорията на съществените и води до отмяна на наказателното постановление на процесуално основание без да се разглежда спора по същество. Правилен е изводът на СРС, че констатираната непълнота и вътрешно противоречие при словесното описание на нарушението в АУАН и издаденото, въз основа на него НП не биха могли да бъдат запълнени от анализа на доказателствения материал, тъй като са рефлектирали неблагоприятно върху гарантираното от закона право на защита на ответника по касация да узнае параметрите на претендираната спрямо него юридическа отговорност.

В аспекта на изложеното, настоящият съдебен състав намира, че решението на СРС следва да бъде оставено в сила, а предявената срещу него жалба отхвърлена като неоснователна.

С оглед изхода на спора, претенцията на касатора за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е неоснователна и не подлежи на уважаване. В полза на ответника по касация следва да бъде присъдено адвокатско възнаграждение,но преди да бъде определен неговият размер, съдът следва да обсъди направеното възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение,депозирано в последното съдебно заседание от страна на юрисконсулт В.. . Нормата на чл.63 от ЗАНН е изменена,като е създадена нова ал.3(Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г. -29.11.2019 година в сила от 03.12.2019 година/, сочеща, че в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на [Административнопроцесуалния кодекс](#).. Алинея четвърта на чл.63 също нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г от 29.11.2019 година.), постановява, че ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно [чл. 36 от Закона за адвокатурата](#). В алинея 5/ на чл.63 от ЗАНН/Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.) е доуточнено, че в полза на юридически лица или еднолични търговци се присъжда и възнаграждение в размер, определен от съда, ако те са били защитавани от юрисконсулт. Размерът на присъденото възнаграждение

не може да надхвърля максималния размер за съответния вид дело, определен по реда на [чл. 37 от Закона за правната помощ](#). В Чл. 37. (1) от Закона за правната помощ е визирано, че заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП.

В ЗАНН няма преходни и заключителни разпоредби, които да уреждат началния момент на действието на нормите на чл.63, ал.3-5 от ЗАНН, които са нови и дали същите се прилагат и за започналите производства преди влизане в сила на нормите, с оглед на което настоящият съдебен състав намира, че нормите са приложими и по отношение на касационното производство, образувано на дата 18.11.2021 година пред касационната инстанция. Съгласно разпоредбата на чл.78, ал.5 ГПК/ приложима по силата на препращащата норма на чл.144 от АПК/ , ако заплатеното от страната възнаграждение за адвокат е прекомерно съобразно действителната правна и фактическа сложност на делото, съдът може по искане на насрещната страна да присъди по-нисък размер на разноските в тази им част, но не по-малко от минимално определения размер съобразно чл.36 от Закона за адвокатурата. В съответствие с разпоредбата на чл.36, ал.2 от Закона за адвокатурата, размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката и клиента, като размерът трябва да бъде справедлив и обоснован и не може да бъде по-нисък от предвидения в Наредба на Висшия адвокатски съвет размер за съответния вид работа. Съгласно чл.18 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения за изготвяне на жалба срещу наказателно постановление без процесуално представителство възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 на базата на половината от размера на санкцията, съответно обезщетението, но не по-малко от 50 лева. В алинея втора на същия текст е посочено, че ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на санкцията, съответно обезщетението. За процесуално представителство, защита и съдействие по дела от административнонаказателен характер извън случаите по ал. 2 възнаграждението е 300 лв.

В конкретния случай, наложената имуществена санкция е в размер на 51 175,75 лева и съгласно чл.7, ал.2, т.4 от Наредбата - при интерес от 10 000 лв. до 100 000 лв. - 830 лв. плюс 3 % за горницата над 10 000 лева. На тази плоскост полагащото се възнаграждение на адвоката е в размер на 2065,27 лева. Съгласно § 2а. (Нов - ДВ, бр. 43 от 2010 г., изм. - ДВ, бр. 28 от 2014 г., доп. - ДВ, бр. 84 от 2016 г.) от ДР на Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения нерегистрираните по Закона за данъка върху добавената стойност адвокати размерът на възнагражденията по тази наредба е без включен в тях данък върху добавената стойност, а за регистрираните дължимият данък върху добавената стойност се начислява върху възнагражденията по тази наредба и се счита за неразделна част от дължимото от клиента адвокатско възнаграждение, като се дължи съобразно разпоредбите на Закона за данъка върху добавената стойност.

От приложения Договор за правна защита и съдействие е видно, че договореното възнаграждение на адвокат К. е в размер на 2065,27 лева без ДДС или с ДДС в размер на 2478,32 лева, която сума е преведена по банковата сметка на адвоката на дата 16.12.2021 година. Но по делото няма доказателства, че адвокат К. е регистриран по ЗДДС, за да бъде присъдено възнаграждение в размер на 2478,32 лева, при което

полагашото се възнаграждение на адвокат К. следва да бъде в размер от 2065,27 лева, който е в минималния размер по Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения. В този смисъл възражението за прекомерност е неоснователно.

Крайният момент, в който може да бъде заявено присъждането на разноски е устните състезания- аргумент от разпоредбата на чл.80, ал.1 от ГПК, приложим по силата на препращащата норма на чл.144 АПК-/Страната, която е поискала присъждане на разноски, представя на съда списък на разноските най-късно до приключване на последното заседание в съответната инстанция. В противен случай тя няма право да иска изменение на решението в частта му за разноските. Денят на устните състезания е крайният момент, в който страната може да поиска присъждане на разноски, а не в по-късен момент. Съдебните разноски са разходите на страните, произтичащи от участието им в административното производство. Всяка от страните по делото е отговорна за направените разноски. Отговорността за разноски по принцип е обективна/ безвиновна/, защото загубила спора страна отговаря за разноски, дори ако е положила най-голямо старание да води процеса добросъвестно. Угласно разпоредбата на чл.81 от ГПК, по присъждането на разноски, съдът се произнася във всеки акт, с който приключва разглеждането на делото в съответната инстанция. Задължението за разноски произтича от неоснователно предизвикания правен спор и тежестта за тях е за страната, която неоснователно е предизвикала същия.

Воден от гореизложеното и на основание чл.221, ал.2 АПК, Административен съд София- град

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА РЕШЕНИЕ №20198277/14.10.2021 година, постановено по н.а.х.д.№ 538/2021 година по описа на СРС,106 състав.

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ- ГР. С. ДА ЗАПЛАТИ НА [фирма] В НЕСЪСТОЯТЕЛНОСТ СУМАТА ОТ 2065,27 ЛЕВА-АДВОКАТСКО ВЪЗНАГРАЖДЕНИЕ.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2

